

Nó !

Hơn 12 tháng rồi tôi đợi nó, nhớ nó !

Ngày ngày xé từng tờ lịch, tôi nguyên rủa thời gian sao đi quá chậm để cho lòng người mãi khắc khoải. Tôi thèm muốn được nhìn lại hình dáng ẻo lả của nó, được ngửi lại cái mùi vị đặc biệt của nó. Tôi muốn mau chóng được mơn trớn lớp da sần sần vàng của nó, nắm trọn tấm thân của nó vào lòng hai bàn tay. Hỡi ôi, tôi phải chờ ! Chỉ vì dịp duy nhất để gặp nó là Tết Tổng Hội nên tôi phải chờ !

Có những người xin vào giúp trong Đêm Tết Tổng Hội vì yêu nước, vì thích sinh hoạt hội đoàn. Có những người khác ghi danh vào ban này, ban nọ chỉ để có được một tấm phù hiệu đồng nghĩa với quyền tham dự dạ vũ miễn phí. Riêng tôi, tôi cầu khẩn, tôi van nài, tôi khóc lóc và nếu cần tôi cũng sẵn sàng hối lộ, để được cho vào Ban Tổ Chức và như vậy có

dịp gặp nó. Không phải tôi bủn xỉn đến độ không thể bỏ tiền mua vé vào cửa, tiền của có là bao so với những giây phút bên nó ? Bỏ tiền tôi sẵn sàng bỏ nhưng, khổ thay, cách duy nhất để gặp nó chỉ có thể là làm việc trong Đêm Tết Tổng Hội thôi !

Chờ hoài rồi cũng tới NGÀY được gặp nó. Nguyên ngày thứ bảy đó, lòng tôi như bồn chồn, đầu óc chỉ còn duy nhất một bóng hình, nó ! Tôi quên cả ăn để có đủ tâm trí nghĩ đến nó. Hơn một lần, tôi bất giác thấy mình đang diễn lại những động tác sẽ làm khi gặp lại nó.

Đúng giờ hẹn của Ban Tổ Chức, tôi chạy ào vào rạp Maubert. Vừa nghe anh này dặn điều này, chị nọ sai bảo điều kia, tôi vừa làm việc vừa trông ngóng. Trời ơi, mãi sao không thấy nó ? Chao ôi, gần đến giờ khai mạc rồi, mà nó ở đâu ? Nán không được nữa, tôi đánh bạo hỏi chị trưởng ban :

- *Chùng nào mình có bánh mì vậy chị ?*

- *À, bà con chê bánh mì ỉu xiu quá nên năm nay làm thử cơm thay thế...*

Trời đất thiên địa thánh thần ơi, tôi chỉ muốn xiu ! Tổng Hội không làm bánh mì ! Còn đâu nữa những giây phút thích thú mở tấm thân nó ra mà "nghiên cứu". Hình như cái này giống miếng thịt gà ? Mấy sợi đo đỏ bạc màu chen lẫn với mấy khoanh tròn tròn xanh xanh chắc là rau ? Còn cái mùi hôi hôi nữa, nước mắm hay xì dầu ? Thế là tiêu tán đi một dịp tranh đấu với nó, tay giựt hàm kéo.

Ngày hôm đó, nó thì cũng có nó, nhưng sao tôi còn nhớ nó quá. Lại 12 tháng chờ mong !

Đào Chí Thông

